

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתָּ בֵּא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ט' - חלק ז'

קונטרס 247

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

תְּקוּנָא קְדָמָא. מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא מִלְּעֵילָא, וְנִפְיָא
הָהוּא נִיצוּצָא בּוֹצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא, וְנִפְיָא
מִכְּלָלָא דְאוּרָא דְכִיָּא, וּבִטְשׁ בְּתַחוּת שְׁעָרָא דְרִישָׁא,
מִתְתַּחוּת קוּצִין דְעַל אוּדְגִין. וְנַחֲתִית מִקַּמֵּי פִתְחָא דְאוּדְגִין
נִימֵי עַל נִימֵי, עַד רִישָׁא דְפּוּמָא.

תְּקוּנָא תְּנִינָא. נִפְיָא שְׁעָרָא, וְסָלִיק מִרִישָׁא דְפּוּמָא,
עַד רִישָׁא אַחְרָא דְפִתְחָא דְפּוּמָא. וְנַחֲתִית
מִתְתַּחוּת פּוּמָא, עַד רִישָׁא אַחְרָא, נִימִין עַל נִימִין,
בְּתַקּוּנָא שְׁפִירָא.

תְּקוּנָא תְּלִיתָא. מְאַמְצְעִיתָא דְתַחוּת חוּטְמָא,
מִתְתַּחוּת תְּרִין נוּקְבִין, נִפְיָא חַד אַרְחָא,
וְשְׁעָרִין זְעִרִין תְּקִיפִין, מִלְּזִין לְהָהוּא אַרְחָא, וְשְׂאֵר

ספר נפלאות הזוהר

בשתיקה, ועוד כתוב] (נחמיה ח ה') וכפֿתחו [את הספר תורה,] עֿמדוּ פֿל הָעָם. [דהיינו שתקו].

סד) גַּל אֶחָד צְרִיךְ לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת

וּכְתֹב בְּסֵפֶר זוֹהַר חַי, שְׁפָל אֶחָד צְרִיף לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת, לְפִי יְכוּלְתוּ בְּפִרְדָּ"ס
וּבְדָרְשׁוֹת חַז"ל. וּמוּבָא בְּשׁו"ת תּוֹרָה לְשִׁמְהָ (או"ח סימן צ"ח, לְמַן הַר"ח הַטּוֹב), כִּי מִי שֶׁחָדֵשׁ
אִיזָה חֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה בְּמִשְׁךְ הַשְּׁבוּעַ, וְכִתְבָּהּ, לֹא יוֹצִיאֵם בָּפֶה עַד שַׁבַּת, וְאֵז נַחֲשֵׁב לוֹ
שְׁחִידָשָׁם בְּשַׁבַּת.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שְׁעָרִין מְלִיזִין מַהֲאֵי גִיסָא, וּמַהֲאֵי גִיסָא, סוּחַרְגִינְיָה
 דִּהְהוּא אַרְחָא. וְאַרְחָא לָא אֲתַחֲזִי לְתַתָּא כָּלֵל, אֶלָּא
 הֵהוּא אַרְחָא דְלַעֲיָלָא, דְנַחֲתִית עַד רִישָׁא דְשַׁפוּתָן,
 וְתַמָּן שְׁקִיעָא הֵהוּא אַרְחָא.

תְּקוּנָא רַבִּיעָא. גְּפִיק שְׁעָרָא, וְאֲתַתְּקוּן, וְסָלִיק וְחָפִי
 בְּעֵלְעוּי דְתַקְרוּבָא דְבוּסְמָא.

תְּקוּנָא חֲמִשָּׁא. פְּסִיק שְׁעָרָא, וְאֲתַחֲזִיין תְּרִין
 תַּפּוּחִין, מִכָּאן וּמִכָּאן, סוּמְקוֹן כְּהֵאֵי וְרָדָא
 סוּמְקָא. וּמִתְלַהֲטוּן בְּמֵאתָן וְשִׁבְעִין עֲלָמִין, דְּמִתְלַהֲטִין
 מִתַּמָּן (ס"א מְנַהוּן).

ספר נפלאות הזוהר

סה) חק ולא יעבר ללמוד הזהר בשבת קודש
 ביום שבת קדש יהיה לכם שעור קבוע ללמד בזהר הקדוש מסדר השבוע, וזה
 יהיה לכם חק ולא יעבר. (הכנה דרבה מפעל צרוגת הבשם צעהלים)
 טו) למוד זהר הקדוש אף באין מבין חשוב כאלו חדש חדושים
 מעלת חדושי תורה שהוא חשוב מאד בשמים ממעל, עד שאמרו בזהר הקדוש
 שבונה שמים חדשים, ועליו הכתוב אומר: "לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציין
 עמי אתה", אל תקרי עמי אלא עמי, שנעשה שפת להקדוש ברוך הוא וכו', והוא
 תקון גדול לכל עוון ולכל חטאת ובפרט לעוון פגם הברית וכו'. וגם למוד ספר הזהר
 הקדוש אף באין מבין חשוב כאלו חדש חדושים. ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד
 שיכון לבו לשמים. (פלא יועץ ערך חדוש)

היאור הזה, כשאותו נהר ששופע ויוצא, מוציא טפות אחרות גדולות (של ברכות) של ברכות מצד הימין, מה שנשארו מאותן טפות, נשארת טפה אחת שזככת מאותן ברכות, ונופלת באותו יאור שהוא שוכף, וזהו היאור שעדיף מכלם. כשיוצאים ונפרדים אותם ארבעה

נהרות שיוצאים מגן עדן, אותו שנקרא פישון נופל באותו יאור ונכלל בו, ולכן מלכות בכל נכללת בזה, ופישון הוא מלכות בכל. מהיאור הזה נזונים ומתמלאים כל אותם היאורים האחרים.

בכ"ר יאור ויאור הולך וישט תנין אחד, והם תשעה, וכל אחד ואחד נוקב נקב בראשו, כמו שנאמר (תהלים ע"ד) שברת ראשי תנינים וגו'. ואפלו התנין הגדול הזה כף הוא, משום שכלם נופחים רוחות למעלה ולא למטה.

כתוב בראשית ברא אלהים. וכתוב ויברא אלהים את התנינים הגדלים, בכל מעשה של אותם עשר אמירות, עומדים כנגדם אותם עשרה יאורים. ותנין אחד מתפרפר (פורש) (מתרפרף) ברוח כנגד כל אחד ואחד.

ועל זה אחת לשבעים שנה מדעוץ העולם, משום שהתנין הגדול הזה מעלה את הסנפירים שלו ומזדעזע, או כלם מזדעזעים באותם יאורים, וכל העולם מזדעזע, והארץ מתחלחלת, וכלם כלולים בתנין הגדול הזה.

והארץ היתה תהו וגו'. אמר רבי שמעון, במעשה בראשית החברים עוסקים בו ויודעים בו, אבל הם מעטים שיודעים את רמו מעשה בראשית בסוד התנין הגדול. ועל זה שנינו, שכל העולם אינו

לרמזא עובדא דבראשית,

היא יאורא, פד ההוא נהר דנגיד ונפיק, אפיק טפין אחרנין רברבא (כ"א דברבא), מסטרא דימינא, מה דאשתאר מאינון טפין, אשתאר טפה חדא בשכיכו מאינון ברבאן, ונפל בההוא יאורא דאיהו שכיף. והאי איהו יאורא דעדיף מפלהו.

כד נפקין ומתפרשן אינון ארבע נהרין דנפקין מגנתא דעדן, ההוא דאקרי פישון, נפיל בההוא יאורא ואתפליל ביה. ועל דא מלכות בכל, אתפליל בהאי. ופישון איהו מלכות בכל. מיאורא דא אתנונו ואתמליין כל אינון יאורין אחרנין.

בכ"ר יאורא ויאורא, אזלא ושאט חד תנינא, ואינון תשע. וכל חד וחד נקיב נוקבא ברישיה, פמה דאת אמר, (תהלים ע"ד) שברת ראשי תנינים וגו'. ואפלו האי התנין הגדול הכי הוא, בגין דכלהו נפחין רוחין לגבי עילא ולא לתתא.

כתוב (בראשית א') בראשית ברא אלהים. וכתוב ויברא אלהים את התנינים הגדולים, בכל עובדא דאינון עשר אמירן, קיימין לקבליהו אינון עשר יאורין. וחד תנינא מתפרפרא (כ"א מתפרפרא) (כ"א מתרפרף) ברוחא, לקבל כל חד וחד.

ועל דא, חד לשבעין שנין מזדעזע עלמא, בגין דהאי התנין הגדול פד הוא סליק סנפירוי ואזדעזע, כדין פלהו מזדעזען באינון יאורין, וכל עלמא מזדעזעא, וארעא מתחלחלת, וכלהו כלילן בהאי תנין הגדול. והארץ היתה תהו וגו', אמר רבי שמעון,

עובדא דבראשית, חבריא לעאן ביה, וידעין ביה, אבל זעירין אינון, דידעין

משתלשל אלא על סנפיריו של זה.

בא ראה, והארץ היתה תהו ובהו וגו'. שנינו היתה, ובארנו. משום שבין אור הראשון הנה שאמרנו, כשהתנין הגדול הנה נכנס בו, אז מתמלא, ושטף ודועף הניצוצות שנלקטו באותן עולמות שנגרבו בתחלה.

אותם תנינים אחרים שאמרנו היו ולא היו, למה? משום שנגלש פחם שלא יחריבו העולם, פרט לשבעים שנה פעם אחת, והם מתחזקים ככח התנין הגדול ההוא, והוא לבדו מתחזק, ואלמלא נקבתו היתה קיימת אצלו, לא יכול היה העולם לסבל אותם. (ומשום כך)

עד שלא הרג הקדוש ברוך הוא את הנקבה, הארץ היתה תהו ובהו. תהו היתה. ואחר שהרג אותה היתה בהו, התחילה להתקיים. וחשף על. עדין לא היה מאיר המעשה שעשה.

מה עשה הקדוש ברוך הוא? מחץ את ראש הנזר למעלה ונכפה, משום שהרי התהום למטה לא היה מאיר. מה הטעם לא היה מאיר? משום שהתנין הגדול הנה היה מנשב רוח על התהום ומחשיף אותו, ולא היה מרחף למטה.

ועברה (ועם כל זה) רוח אחרת שלמעלה, ונשבה (שנשבה) והתחה באותה רוח והשקיטה אותה, והו שפנתו ורוח אלהים מרחפת על פני המים. והו מה ששנינו, שהקדוש ברוך הוא הכה רוח ברוח וברא את העולם.

ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. האיר האור שלמעלה והכה על גב הרוח שנשבה, והסתלק מעל התהום ולא כסה אותו. כיון שהאיר התהום

ברזא דתנין הגדול. ועל דא תנינן, דכל עלמא לא משתלשל אלא על סנפירוי דדא.

הא חזי והארץ היתה תהו ובהו וגו', תנינן היתה, ואוקימנא. בגין דבהאי יאורא קדמאה דקאמרן, פד האי התנין הגדול עאל ביה, פדין אתמלייא, ושטיף ודעף ניצוצין דאתלקטו באינן עלמין דאתחברו בקדמיתא. אינן תנינן אחרנין דקאמרן, הו ולא הו, אמאי. בגין דאתחלש חילייהו דלא ישטטשו עלמא, בר לשבעין שנין, חד זמנא, ואינן אתתקפו בחילא דהוא תנין הגדול, והאי איהו בלחודוי לאתתקפא. ואלמלא נוקביה קיימת לגביה, לא יכיל עלמא למסבל לון. (ובגין כך)

עד לא קטל קדשא בריה הוא לנוקפא, הארץ היתה תהו. (ובהו) תהו היתה. ולבתר דקטל לה, הנה בהו, שראת לאתקיימא. וחשף על. עד לא הות נהירא עובדא דעבד.

מה עביד קדשא בריה הוא, מחץ רישיה דדכורא לעילא, ואתכפא, בגין דהא תהומא לתתא, לא הוה נהיר. מאי טעמא לא הוה נהיר, בגין דהאי התנין הגדול, הוה נשיב רוחא על תהומא, ואחשיף ליה, ולא מרפרפא לתתא.

ועבר (נ"א ועם כל דא) רוחא אחרא דלעילא, ונשב (נ"א דנשב) ובטש בהוהו רוחא, ושכיף ליה, הדא הוא דכתיב ורוח אלהים מרחפת על פני המים. והיינו דתנינן, דקודשא בריה הוא בטש רוחא ברוחא, וברא עלמא.

ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור, נהיר נהירו דלעילא, ובטש (דף ל"ה ע"א) על גבי רוחא דנשיב, ואסתלק מעל תהומא, ולא חפא ליה. כיון דתהומא אתנהיר,

והוא הסתלק, אִז הָיָה אֹר. זה מאיר על ראשו, ומים היו יוצאים מתוך מצחו, ורוח נושבת למעלה ומאירה מאור זה, עד שהיה יורד אורו, מנצנץ לשבעים ושנים אורות של השמש. כִּינן שאותם אורות נרשמו בתוף השמש למטה, היו הרשעים של העולם יודעים בהם והיו עובדים לשמש. כִּינן שהסתכל הקדוש ברוך הוא באותם הרשעים, סלק את אורו וגננו אותו. למה גננו אותו? משום שאותו תנין הנה עולה ויורד ומפה באותם יאורים, עד שגננו אותו ולא התגלה.

זָרַע אותו הַזֶּרַע בצדיק, שהוא הגִּבּוֹר של הַגֵּן, וְהַזֶּרַע שֶׁנִּזְרַע בְּגֵן הוא גְּנִיזוֹט וטְמִינַת (ח) שֶׁל הָאֹר שהיה הוא.

כְּשֶׁהִתְנַן הַגְּדוֹל הֵנָּה רוּאָה שְׂצוּמַח בְּגֵן זֶרַע שֶׁל אֹר זֶה, אִז מתעורר לצד האחר לאותו נהר שנקרא גיחון. וְנִחְלָקִים מִימי הגיחון הנה, שֶׁבִּיל אֶחָד שְׁלוֹ, הוא הולך לתוף אותו זֶרַע שְׂצוּמַח בתוף הַגֵּן, ומאיר בו בגדל הַזֶּרַע הֵנָּה, ונקרא גיחון.

ומתוף גדלות של אותו הַזֶּרַע עָלָה לַגְּדֻלָּה שְׁלֵמָה הַמְּלָךְ, כְּשֶׁעָלָה לַמְּלָכוֹת, שְׁפָתוֹב (מלכים א' א) והורדתם אתו אֶל גִּחֹן, וכתוב ומשח אתו שם. שם, ולא במקום אחר, משום שָׁאֵת זֶה יָדַע דָּוִד הַמְּלָךְ, ומימיו האחרים עלו לַמְּלָכוֹת אַחֲרָי, וְהוּוּ הַמְּלָךְ שֶׁהוּא תַקִּיף.

וְהִתְנַן הַגְּדוֹל הֵנָּה הַתְּעוֹרָר אֵלָיו, וְהַתְּעוֹרָר סִנְפִּירוֹי שֶׁל הַתְּנִין הֵנָּה באותו נהר להתחזק בו, וכל אותם שאר היאורים עולים ויורדים בתקפו של התנין הגדול הנה, ומשתוקק ונכנס לתוף יאור השקט ושוכף בו.

שְׂכִיכָא, וְאֶשְׁתַּכַּף בֵּיה.

וְאִיהוּ אֶסְתַּלַּק, כְּדִין הָוָה נִהִירו. דָּא נִהִיר עַל רִישֵׁיה, וּמֵיָא הָוּוּ נִפְקִי מִגּוּ אֶפּוֹתֵיה, וְרוּחָא נָשִׁיב לְעֵילָא. וְנִהִיר מִנְהִירוֹ דָּא, עַד דְּהָוָה נִחִית נְהוּרֵיה, מִנְצַנְצָא לְשִׁבְעִין וְתַרְיַן נְהוּרֵין דְּשִׁמְשָׁא, כִּינן דְּאֵינּוּן נְהוּרֵין אֶתְרִשִׁימוּ בְּגוּ שִׁמְשָׁא לְתַתָּא, הָוּוּ חֵיבָא דְעֲלָמָא יָדְעִין בְּהוּ, וְהוּוּ פִלְחִין לְשִׁמְשָׁא. כִּינן דְּאֶסְתַּפַּל קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא בְּאֵינּוּן חֵיבָא, סְלִיק נְהוּרֵיה וְגִנִּיז לֵיה. אִמָּאִי גִנִּיז לֵיה. בְּגִין דְּהָוָה תְּנִין, הָוָה סְלִיק וְנִחִית, וּבְטָשׁ בְּאֵינּוּן יְאוּרֵין, עַד דְּגִנִּיז לֵיה וְלֹא אֶתְגַּלָּא.

זָרַע לֵיה זְרוּעָא בְּחַד צְדִיק, דְּאִיהוּ גִנְנָא דְּגִנְתָּא, וְזְרוּעָא דְּזֶרַע בְּגִנְתָּא, בְּגִנְזוֹ בְּטְמִירוֹ (כ"א ח"א) דְּהָאִי אֹר אִיהוּ.

כִּד הָאִי הַתְּנִין הַגְּדוֹל, חֲמִי דְצִמַּח בְּגִנְתָּא זְרוּעָא דְאֹר דָּא, כְּדִין אֶתְעַר לְסִטְרָא אַחֲרָא, לְהֵהוּא נְהַר דְּאֶקְרִי גִיחֹן. וְאֶתְפְּלָגוּ מִימּוֹי דְּהָאִי גִיחֹן, חַד שְׁבִילָא דִּילֵיה, אִיהוּ אִזֵּיל גוּ הוּוּא זְרוּעָא דְאַצְמַחָא גוּ גִנְתָּא, וְאֶנְהִיר בֵּיה בְּרַבּוּ דְזְרוּעָא דָּא, וְאֶקְרִי גִיחֹן. וְכִנּוּ הוּוּא רַבּוּ דְזְרוּעָא דָּא, אֶסְתַּלַּק לְרַבּוּ דְשְׁלֵמָה מְלָכָא, כִּד אֶסְתַּלַּק לְמַלְכוּ, דְכְּתִיב, (מלכים א' א) וְהוֹרְדַתֶּם אֹתוֹ אֶל גִּיחֹן, וּכְתִיב וּמִשַּׁח אֹתוֹ שֵׁם. שֵׁם, וְלֹא בְּאֶתְר אַחֲרָא, בְּגִין דְּהָוָה יָדַע דָּוִד מְלָכָא דָּא, וּמִימּוֹי אַחֲרֵינִין אֶסְתַּלְּקוּ לְמַלְכוּ אַחֲרָא, וְדָא אִיהוּ מְלָכָא דְאִיהוּ תַקִּיפָא.

וְהָאִי הַתְּנִין הַגְּדוֹל, אֶתְעַר לֵיה, וְאֶסְתַּלַּק סִנְפִּירוֹי דְהָאִי תְּנִין, בְּהָוָה נְהַר, לְאֶתְתַּקְפָּא בֵּיה. וְכֹל אֵינּוּן שְׂאָר יְאוּרֵין פְּלָהוּ, סְלִקִין וְנִחִיתִין בְּתַקְפָּא דְהָאִי הַתְּנִין הַגְּדוֹל, וְתַאב וְעָאֵל לְהָוָה יְאוּרָא

ואו, כשאתו אור נגנו (להסיעו) להעלותו אותו נגן שאמרנו, אז יוצא החשך הראשון ומכה על ראשו באתו נקב שנעשה בו, ונפרד חוט אחד בין אותו האור של האור הזה שנגנו, ובין אותה חשכה של החשך הזה, שכתוב (בראשית א) ויבדל אלהים בין האור ובין החשך.

התנין הזה שב באתה הפרדה של החוט שהפריד, והפריד את אותם (בין אותם) יאורים לתוף החשכה, ונפרדים דגים למיניהם אלה מאלה באתה הפרדה.

ובשנפרדו המים העליונים הקדושים, כל אותם היאורים נפרדים, ונכנסו לתוף אותו האור השקט שנבחר מכלם, ויוצאים ונכנסים בו שלש פעמים ביום.

וכך אותם דגים שגדלים תוף אותם יאורים, נפרדים אלה מאלה, ונקראים לילות, ואלה הם ראשים לכל אותם דגים שיוצאים החוצה, ואלה שולטים על כלם, ואלה נקראים בכורי מצרים, ומכאן התפזרו החוצה הבכורים, וכלם נזונים מהשקאת אותם יאורים. והתנין הגדול הזה שולט על כלם.

והכל בהבדלת המים העליונים, שכתוב יהי מבדיל בין מים למים, ונרשמו מים הקדושים העליונים ונפרדו למעלה, והמים התחתונים, נפרדו כלם אלה מאלה, קדושים ושלא קדושים, ועל זה נקראו מלאכים עליונים פרודים, משום שנפרדו אלה מאלה למיניהם.

ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע. סוד זה, כשהתנין הגדול היה מנשב רוח באתו נקב ומרחף כלפי מעלה, את כל אותם העשבים היה הופך אותם ליבש, עד שרוח אחרת

וברין, פד ההוא אור אתגניז (ס"א לנטלא) לעיולא ליה ההוא גננא דקאמרן, פדין נפק חשך קדמא, ובטש על רישיה, בההוא נוקבא דאתמתחא ביה, ואתפרש חד חוטא, בין ההוא נהירו דאור דא דאתגניז, ובין ההוא חשוכא דחשך דא, דכתיב, (בראשית א) ויבדל אלהים בין האור ובין החשך.

האי תנין, תב בההוא פרישו דהאי חוטא דאפריש, ואפריש לאינון (ג"א בין אינון) יאורין, גו חשוכא, ואתפרשו נונין לזנייהו אלין מאלין, בההוא פרישו.

וכד אתפרשו מיין עלאין קדישין, כל אינון יאורין אתפרשו, ועאלו לגו ההוא יאורא שכיכא דאתבריר מפלהו, ונפקין ועאלין ביה תלת זמנין ביומא.

וכך אינון נונין דמגדלן גו אינון יאורין, פרישן אלין מאלין, ואקרוין לילות, ואלין אינון ראשין לכל אינון נונין דנפקין לבר, ואלין שלטין על פלהו. ואלין אקרוין בכורי מצרים, ומהכא אתבדר לבר בוכרין, וכלהו אתזנו משקיו דאינון יאורין. והאי התנין הגדול, שלטא על פלהו.

וכךא בפרישו דמיין עלאין, דכתיב ויהי מבדיל בין מים למים, ואתרשימו מיין קדישין עלאין, ואתפרשו לעילא, ומיין תתאין, אתפרשו כלהו אלין מאלין, קדישין ודלא קדישין, ועל דא אקרוין מלאכין עלאין פרישין, בגין דאתפרשו אלין מאלין לזנייהו.

ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע, וזא דא, פד האי התנין הגדול, הוה נשיב רוחא בההוא נוקבא, ומרפרפא לגבי עילא, כל אינון עשבין הוה מהפך לון ליבשו, עד דרוחא אחרא נשיב בההוא

נושבת באותה רוח ומשקטת אותה למטה, והעשבים צמחו כבתחלה, ושולטים ומשכיחים ומודים לפני הקדוש ברוך הוא. מצד שמאל ולתוף היאור השקט יוצאות בהמות למיניהן, והולכים להתקרב לאותם עשבים ולא יכולים, ושבים למקומם. כל היאורים הללו הולכים ושטים עם אותו הפנין ששולטים בהם, ומקיפים את אותם העשבים ולא יכולים, פרט לפעמים שרוח עליונה אינה נושבת, והיא מרחפת הרוח באותו הנקב שלמעלה, כמו שבארנו, ואז שולטת אותה הרוח על אותם עשבים.

והיאור השקט שב למקומו, ועולה ויורד. ומשום שמימינו שקטים, הולך בשקט. והתנים הגדול הזה עולה לאותם יאורים, וכל העשבים מתגדלים סביב אותו היאור השקט, ואלה (הם) גדלים בכל עבר, ואז עולה אותו פנין ומתגדל ביניהם, ושב אל כל אותם יאורים.

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים. זהו נחש בריח. למה בריח? משום שסוגר את שני הצדדים, ולא יוצא לעולמים, אלא פעם אחת ביוכל.

ובספרי הראשונים, זה נחש עקלתון, שהוא תמיד בעקמימות, ומביא קללות על העולם. פשוה קם - נשבר תקפו של אותו הפנין, ולא יכול לעמד עד שאובד גופו, משום שהקדוש ברוך הוא כופף אותו לתוף הים כשנכנס אליו, והוא דורך על תקפו של הים, ותקף הים הזה הוא פנין, כמו שנאמר (איוב ט) ודורך על פמתי ים.

ובשקם הנחש הזה, אז מה כתוב? (ישעיהו) והרג את הפנין אשר בים.

רוחא, ושכיף ליה לתתא, ועשבין צמחו כמלקדמין. ושלטין ומשבחן ואודן קמי קדשא בריך הוא.

מסטר שמאלא, ולגו יאורא שכיכא, נפקין בעירין לזנייהו, ואזלין למקרב לגבי דאינון עשבין ולא יכלין, ותבין לאתרייהו. כל אלין יאורין אזלין ושאטין, עם ההוא תנינא דשליט בהו, וסחרין לאינון עשבין, ולא יכלין. בר לזמנין, דרוחא עלאה לא נשיב, ואיהו מרפרפא רוחא בההוא נוקבא דלעילא, כמה דאוקימנא, פדין שליט ההוא רוחא על אינון עשבין.

ויאורא שכיכא תב לאתריה, וסלקא ונחתא. ובגין דמימוי שכיכין, אזיל בשכיכו, והאי התנים הגדול סלקא לגבי אינון יאורין, ועשבין פלהו מגדלן סחרניה דההוא יאורא שכיכא ואלין (כ"א ואינון) מגדלין בכל עיבר, פדין סלקא ההוא תנינא ואתרפי בינייהו, ותב לכל אינון יאורין.

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים, דא איהו נחש בריח. אמאי בריח. בגין דסגיר לתרין סטרין, ולא נפיק לעלמין אלא חד זמנא ליובלא.

ובספרי קדמאי, דא נחש עקלתון, דאיהו בעקמימו תדיר, ואיתי לווטין על עלמא, פד האי קם, אתבר תוקפיה (ד' ל"ה ע"א) דההוא תנינא, ולא יכיל למיקם, עד דאביד גשמייה. בגין דקודשא בריך הוא כפיף ליה גו למא, פד עאל לגביה. ואיהו דרוך על תקפיה דמא. ותקפיה דימא דא, איהו תנינא, כמה דאת אמר (איוב ט) ודורך על פמתי ים.

וכד האי נחש קם, פדין מה כתיב, (ישעיהו כ"ז) והרג את הפנין אשר בים, דא איהו

זהו התנין הגדול. ועל זה כתוב הנני עליך. ונחש זה הוא מארת, בקללות לכל, משום שהוא חזק עליו בתזקו של אותו הנקה הגדול שנקרא חזקל, והרי בארנו.

אזוה הנחש שביבשה, כשיוצאים (להלחם) זה בזה, אותו שביבשה תמיד מתגבר, משום שכל דרכו וחזקו הוא ביבשה, ואוכל ארץ ועפר תמיד, כמו שגאמר ועפר תאכל כל ימי חייו. זה גדל בעפר, וזה גדל במים. נחש שהתגדל במים לא חזק כזה שהתגדל ביבשה, ועל זה כתוב מארת חסר.

וזה הנדמן לאותו של המים. ואף על גב וזה לא שהנדמן אליו, לא נלחם בו, אלא הקדוש ברוך הוא לבדו שהרג אותו מתוך הים, כמו שבארנו שבגלל גסות הרוח שבו, כמו שגאמר (יחזקאל כט) אשר אמר לי יארי וגו'.

ועבר ה' לנגף את מצרים וגו'. שנינו, אמר רבי יוסי, פסוק זה קשה, וכי יראה את הים ואחר כך ופסח, שמשמע שסימן הוא עשה? ואם תאמר בשביל הים שהיא מצוה, אז למה בחוץ? ולמה בשלשה מקומות של הפתח, והרי כתוב (דניאל ב) הוא מגלה עמקות וגו', ומה הטעם שרצה להיות דם גלוי על המשקוף ועל שתי המזוזות?

א"ר שנינו, כתוב (דברים לב) וירא ה' וינאץ, וכתוב (בראשיתו) וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ. ושנינו, לא נראית ההשגחה העליונה אלא כשנראים למטה המעשים שנעשו מעשה ממנו, ועל זה ועד שעושים מעשה למטה לא משגיחים להרע, פרט להרהור של עבודה זרה, שכתוב (דברים א) השמרו לכם פן יפתה לבבכם. ומשנעשה

התנין הגדול. ועל דא כתיב, (יחזקאל כ"ט) הנני עליך. ודא נחש, איהו מארת, בלווטין לכלא, בגין דאיהו תקיפא עליה, בתקפיה דההוא נהר רברבא, דאקרי חזקל, והא אוקימנא.

ההוא נחש איהי ביבשתא כד נפקין דא כדא, דא דביבשתא אתתקף תדיר, בגין דכל אורחוי ותקפוי ביבשתא איהו, ואכיל ארעא ועפרא תדיר, כמה דאת אמר (בראשית ג) ועפר תאכל כל ימי חייו. דא גדיל בעפרא, ודא גדיל במיא. נחש דאתגדיל במיא, לאו תקיפא כהאי דאתגדיל ביבשתא, ועל דא כתיב (בראשית כ"א) מארת חסר.

וְדָא אַזְדַּמְן לַגְבִּי הָהוּא דְמִיָּא. וְאִף עַל גַּב (וְדָא לֵא) דְאִזְדַּמְן לַגְבִּיָּהּ, לֹא אָגַח לַגְבִּיָּהּ, אֶלֶּא קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּי, דְקָטִיל לִיהּ מְגוּזָא, כְּמָה דְאִוקִימְנָא בְּגִין גְּסוּת רִוְחָא דְבִיָּהּ, כְּמָה דְאֵתְ אֲמֵר (יחזקאל כ"ט) אֲשֶׁר אָמַר לִי יָאֲרִי וגו'.

ועבר יי' לנגוף את מצרים וגו'. תנא אמר רבי יוסי, האי קרא קשיא, וכי יראה את הים ואחר כך ופסח, דמשמע דסימנא הוא דעביד. ואי תימא בגין דמא דאיהו מצוה, אמאי לבר. ואמאי בתלת דוכתי דפתחא. והא כתיב (דניאל ב) הוא גלי עמיקתא וגו'. ומאי טעמא בעא דאתגליא דמא על המשקוף ועל שתי המזוזות.

א"ר תנא, כתיב, (דברים ל"ב) וירא יי' וינאץ, וכתוב, (בראשיתו) וירא יי' כי רבה רעת האדם בארץ. ותנינן לא אתחזי אשגחותא דלעילא, אלא כד אתחזי לתתא עובדא דאתעבידו עובדא מניה ועל דא (נ"א) ועד דעבדן עובדא לתתא) לא משגיחין לאבאשא, בר הרהורא דעבודה זרה, דכתיב, (דברים י"א) השמרו לכם פן

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"הראנו בנינו שמחנו בתקוננו"

נחל לכיש 24/8, בית שמש
054-843-6784